

2. Вчителі майбутнього

— Як ти бачиш майбутнє, — запитав Іван Петрович.

Василько замислився.

— Майбутнє? — Перепитав він.

Вчитель усміхнувся:

— Майбутнє!

Василько потер потилицю.

— Усе буде не так, як зараз.

— А як буде, — поцікавилась однокласниця Оля.

Класом прокотилися смішки.

— Світ довкола зміниться — машини літатимуть, люди висадяться на Марс, на Місяці будуть міжнародні дослідні станції, як на Північному Полюсі...

— А школа буде? — вигукнув Марко за сусідньою партою.

— Ага, на Марсі, — підтримав колегу Влодко.

Клас розреготався.

— Школа? — Василько ще дужче замислився, а тоді глянув сторожко на вчителя й відвів погляд. Щоби його залилися рум'янцем, ніби задумав щось недобре. Василько набрав повні груди повітря й врешті випалив:

— Ні, школи теж не буде.

Клас ще дужче розреготався.

— Ото Нострадамус! — гукнув Марко.

— Ніякої школи! Коли ж це майбутнє настане? — не вгавали однокласники.

— Тиша, тиша в класі, — Іван Петрович насилу вгамував учнів. — А як же учні здобуватимуть знання, що вони знатимуть про світ, свою землю, своїх предків...

— Про Марс, — не вгавав Марко.

— І про Марс, — продовжив учитель.

— Дуже просто, — парирував Василько. — Штучний інтелект! Він невдовзі замінить вчителів. ШІ знає усе краще за будь-якого вчителя!

З усього було видно, що Василько зараз не фантазує, він справді так думає і вже навіть мав досвід спілкування з ШІ.

— Не сперечатимуся, — опонував Іван Петрович, — пам'ятаєте, що пророкував Сократ: “Я знаю...”

— Що я нічого не знаю, — хором відповів клас і знову розсміявся.

Іван Петрович підняв руку і в класі знову запанувала тиша.

— Я не сперечатимуся з Сократом. Я справді знаю небагато, особливо про ШІ.

— Та це найкраща річ на землі, — вигукнув Василько, — він може зробити домашку за хвилину!

Клас укотре зайшовся сміхом.

— Отож бо, — підсумував вчитель, — тому оцінку варто розділити навпіл, тобі за творчість, а ШІ — за знання.

Василько нічого не сказав у відповідь. Коли клас вгамувався, Іван Петрович дуже по-важно додав:

— Коли я був у вашому віці, ми теж уявляли собі майбутнє, і світ з того часу справді дуже змінився. У цьому великий поступ людського розуму. А ще ми дуже любили шпилькати своїх вчителів. І в цьому ми однакові, правда, Марку?

— Що є, то є, — погодився Марко.

Клас знову розсміявся, тільки Василько все ще почувався незручно.

— Як же ж у майбутньому піджартувуватимуть із нових вчителів?!

— Ні, вчителі не зникнуть ніколи, як і учні, які намагаються не робити домашніх завдань самотійно.

Іван Петрович обійняв Василька під оплески класу.